

Ölüm Vı Bölüm I

– SönmezKORKMAZ · 29 Ekim 2009

Yüreğini yabana atan, kendine yabancı kalır...

"Saatler sonra ilk cümle"

Kelamın Başı.....

.....Hikayenin ortası.....

.....Sonsuz için yazılmamış

tüm kitapları kapatan...

Elest romanından açılan bir tırnak...

Önce yazan sonra yazdıklarını tüm insanlığa

"Yaradan Rabbinin adıyla" okutan Tanrı, O

muhteşem kurgusuyla sıraladı en şaşılacak

olayları...

Ve en keskin duyguları gizledi yaşanan ve

yaşanacak olan tüm hayatlara...

Abuk sabuk sesler geliyordu kulağına, hala çalışmak istiyordu. Şimdiye kadar hiç kimsenin yapamadığını yapmak, kimselerin göremediği muhteşem güzelliği göstermeyi düşünüyordu. Çalışmak istiyordu da bu ses, bütün dikkatini dağıtmıştı. Saat dokuz buçuk olmuş dedi taburesinden doğrulurken, dışarı çok sessizdi. İçinden bir yer sınımsız bir şeyler akıtıyordu kağıda. Midesinden gelen bu ses iyice acıktığını söylüyordu. Yaklaşık on senedir saat dörtte açıyordu bu atölyeyi. Ustası gelmek üzereydi çay suyunu koymalıydı o da öyle yaptı.

Sanatçı aynaya bakan genç kız gibidir. Kendini gördüğü sürece mutludur. Kendini gör dedi ustası. Lakin kendini gör resmini görme diye ekledi. Dünden bu yana düşünüp durdu bunu. Tekrar model hazırlamaya yöneldi. İşin en çok bu kısmı sancı verirdi.

Sancı doğumdu.

Doğum varlık demektir.

Bir kalemin ucuna adanmakla başlardı telkari ustasının umutları.

Sessizce dökülen hayal defterinden motifler, bazen muntacın içinde bir vav, bir kake, bir dudey, bazende bir gül suretinde ustanın sırlarını ifşa edermiş. Ustasından bunu ilk duyduğunda inanmamıştı. Fakat ilk hazırladığı model ve ustasının söylediği tek kelimeden sonra sırrını sanatına teslim ettiğini anladı.

"Özlem" dedi ustası eğdi başını, "babam" dedi çirak sildi yaşını...

Ustasının içeride olduğunu neden sonra anladı. Sırtı kapıya dönük masanın önünde hazırladığı taslaklarla meşguldü.

Bitirdin mi? diye sordu Oğul Usta, masada duran parça parça eskizlere göz gezdirirken. Hafifçe ustasına başını çevirerek "olmuyor" dedi yorgun bir ses tonuyla.

"Ol demeyince olduramazsın Cüce" diye gülümsedi ustası.

"Vaktin doluyor ona göre" derken, bakır bir kap içine, kaynağı yapılmış iki çift küpe bıraktı.

Oğul Ustanın en çok sevdiği işti. Gümüş tellerin birbirine eklenerek oluşturduğu motiflerin ısınması, ardından soğuyan motiflerin kirlenip kararması ve onların bakır kap içinde nitrik asitli su ile birden doğal parlak rengine dönüşmesi.

Muhteşem olurdu öz suyunun, gümüşü kendi öz rengine kavuşturması. Nitrik asitli suya öz suyu derdi Oğul Usta.

İnsana hayat veren su gibi, gümüşe can sunduğu, renk verdiği için. Isınıp yanan bir yüreğin soğumasının ardından paslanması gibi oksitlenirdi soğuyan gümüş...

Kararırdı.

Harın kucağında yanan, parıldıyan cevher, ateşin vedasından sonra soğur, ayrılık rengine bezenir, kararırdı sessizce...Kararan yüreğe bir timsaldı kendince...

Bakır kabın içine düşen cevher, hayatın içinde yalnız kalan bir aşık gibi, öz suyunda yıkanır, canlanır ve ruh flenirdi muntacın çepeçevre sardığı bedene.

Mürşidin bahtına bir halayık düşer gibi gelirdi Oğul Ustaya, gümüşün bakır kaba inişi

'bikudra sitane abu derya  miğ
bihnekame daden bedeh bi diriğ'

Bulut gibi damlayla su al denizden
Verdiğinde bol bol ver esirgemedin

EYLÜL / 2009